

Απο τις συνδικαλιστικές οργανώσεις

ΠΙΚΕΤΤΟΦΟΡΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ

για δικαιότερη κατανομή βαρών

Μαζική πικεττοφορία για τή Πέμπτη (χθες) αποφάσισαν οι συνδικαλιστικές οργανώσεις για προώθηση του θέματος του φόρου εισοδήματος όπου απαιτείται βελτίωση του τροπο-ποιητικού νομοσχεδίου. Δεν αποκλείεται δε περαιτέρω κλιμάκωση του αγώνα για δικαίωση των αιτημάτων.

Αυτα αναφέρονται σε ανακοίνωση που εξέδωσε σύσκεψη των συνδικαλιστικών οργανώσεων τη περασμένη βδομάδα. Παραθέτουμε ολόκληρη την ανακοίνωση.

«Η σύσκεψη των συνδικαλιστικών οργανώσεων ΠΕΟ, ΣΕΚ, ΠΑΣΥΔΥ, ΠΟΕΔ, ΟΕΛΜΕΚ, ΟΛΤΕΚ, ΕΤΥΚ, ΠΟΑΣ, Συνδέσμων Έπιθεωρητών Στοιχειώδους και Μέσης Έκπαίδευσης και του Συνδέσμου Αστυνομίας, που πραγματοποιήθηκε την Τρίτη 7.11.1978 αφού συνέχισε την ανταλλαγή απόψεων για το τροποποιητικό περι φορολογίας του εισοδήματος νομοσχεδίου, ομόφωνα κατέληξε στα ακόλουθα:

1. Παρά την ορισμένη πρόοδο που σημειώθηκε με την υποβολή του υπο συζήτηση νομοσχεδίου, οι οργανώσεις μας θεωρούν πως επιβάλλεται περαιτέρω βελτίωση βάσει των αιτημάτων του συνδικαλιστικού κινήματος. Συγκεκριμένα ζητούμε:

α) Ο νέος υπο ψήφιση νόμος να ισχύσει από τον 1.1.1978.

β) Ν' αυξηθούν οι προτεινόμενες εκπτώσεις για τέκνα κάτω των 16 ετών και για τέκνα φοιτούντα σε σχολεία Μέσης Παιδείας.

γ) Να τύχουν ευνοϊκής μεταχείρισης εισοδήματα που προκύπτουν από ενθαρρυντικά συστήματα εργασίας και από μόνιμη υπερωριακή εργασία. Οι τόκοι που προκύπτουν από τα Ταμεία Προνοίας να μη υπόκεινται σε φορολογία.

δ) Επειδή οι εργατοϋπάλληλοι καταβάλλουν τον φόρο εισοδήματος επί εβδομαδιαίας ή μηνιαίας βάσης, ταυτόχρονα με την εισπραξη του μισθού των, θεωρούμε ορθό, όπως δικαιούνται σχετικής έκπτωσης από τον καταβλητέο φόρο. Οι οργανώσεις μας υποβάλλουν αυτή την απαίτηση, δεδομένου ότι δεν θα επιμένουν στην ανάγκη τροποποίησης των κλιμάκων και συντελεστών του υφισταμένου νόμου.

Οι οργανώσεις μας πιστεύουν δαντα πως τα αιτήματα των είναι απόλυτα δικαιολογημένα. Θε-λουν να ελπίζουν ότι η Βουλή θα λάβει δεόντως υπ' όψη αυτά τα αιτήματα και ότι η κυβέρνηση δεν θα επιμένει στις θέσεις της.

2) Για την προώθηση των αιτημάτων μας απεφασίσθη η πραγματοποίηση επαφών με τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας, τον Πρόεδρο της Βουλής, τον υπουργό Οικονομικών και όλα τα Κόμματα.

3) Για υποστήριξη αυτών των αιτημάτων απεφασίσθη επίσης η πραγματοποίηση την προσεχή Πέμπτη 16.11.1978 και ώρα 4 μ.μ. στη Λευκωσία μαζικής πικεττοφορίας. Η περαιτέρω κλιμάκωση του αγώνα για ικανοποίηση των δικαιών αιτημάτων μας, μη αποκλειομένης της παγκύπριας στάσης εργασίας θα μελετηθεί από τις οργανώσεις μας, βάσει των πορισμάτων από τις επαφές και των εξελίξεων του θέματος.

4) Τέλος οι συνδικαλιστικές οργανώσεις επαναβεβαιώνουν την αξίωση τους, όπως οι τροποποιήσεις του περι φόρου εισοδήματος νόμου προωθήσουν δικαιοτερη κατανομή των φορολογικών βαρών, ανακουφίζοντας τους εργαζομένους και μετατοπίζοντας σημαντικό μέρος αυτών των βαρών στις εταιρείες και γενικά τις εύπορες τάξεις. Γι' αυτο τον σκοπο θεωρούμε πως πρέ-

πει ν' αυξηθούν οι συντελεστές φορολογίας των εταιρειών και των ψηλών κερδών. Παράλληλα θα πρέπει να ληφθούν πρόσθετα φορολογικά μέτρα που να βαρύνουν τις εύπορες τάξεις, όπως είναι η φορολογία του πλούτου και των κεφαλαιουχικών κερδών.

Το αίτημα για το φόρο εισοδήματος που εκκρεμεί από αρκετό χρόνο μαζί με πολλά άλλα προβλήματα οι στερήσεις που δημιούργησαν τα μέτρα που πάρθηκαν ειδικά μετά τα γεγονότα, συνθέτουν τη κοινωνική αδικία σε βάρος των εργαζομένων. Γι' αυτο η επικείμενη κινητοποίηση για τη φορολογία όχι μόνο αναγκαία είναι αλλά ήδη ξεπέρασε και τα παραδεχτα πλαίσια απ' όπου έπρεπε να αρχίσει ο αγώνας για ικανοποίηση του αιτήματος αυτού. Επανελημμένα αναφέραμε τη κριτική μας για τις συνδικαλιστικές

οργανώσεις που δυστυχώς κύρια τη περίοδο μετά το πραξικόπημα-εισβολή προχώρησαν σε υποχωρήσεις απαράδεχτες που κόστισαν πολύ ακριβα στην εργατική τάξη και τους μισθώτους. Σήμερα κάτω από τη πίεση της αδισταχτης κερδοσκοπικής μανίας που δεν αρκείται στις υποχωρήσεις αυτές αλλά επιζητα μεγαλύτερο ξεζούμισμα, οι οργανώσεις αυτές άρχισαν να συνειδητοποιουν πως οι εργαζόμενοι δεν θα βαστάζουν μεγαλύτερη εκμετάλλευση και πως «δειλα-δειλα» έστω, επιβάλλεται να αρχίσουν οι ανάλογες διεκδικήσεις.

Οι στήλες της «Έκφρασης» πάντα θα βρίσκονται πλάϊ στους αγώνες αυτούς για να βοηθούν στο βαθμο που τους είναι δυνατό και να συμπαραστέκονται στον αγώνα για δικαίωση.

Α. Λ

ΑΛΛΗ ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΣΤΟΝ Ο. Η. Ε.

Πολυς θόρυβος γίνεται και πάλι για την πρόσφατη προσφυγή της Κύπρου στη γενική συνέλευση του ΟΗΕ. Μετα από την έκδοση του νέου ψηφίσματος, που πράγματι είναι φραστικά πιο ισχυρο από το προηγούμενο, ο ημερήσιος τύπος ασχολείται με εικασίες για το τι θα γίνει σε περίπτωση που η κυπριακή κυβέρνηση προσφύγει στο Συμβούλιο Ασφαλείας για να εφαρμόσει το ψήφισμα, παίρνοντας πραχτικά μέτρα ενάντια στην Τουρκία.

Με το θέμα των προσφύγων στον ΟΗΕ καταπίσθηκε η Σ.Ε πολλές φορές. Και βρίσκεται στη θέση να επαναλαμβάνει κάθε φορά με μονότονη φορτικότητα τις θέσεις-της πάνω στο θέμα, για να ξεκαθαρίσει την αποπροσανατολιστική ατμόσφαιρα που κάθε φορά η κυβέρνηση και διάφοροι άλλοι κύκλοι προσπαθούν να δημιουργήσουν.

Είναι γεγονός πως φέτος το ψήφισμα είναι λιγώτερο αόριστο από το προηγούμενο. Τούτο δείχνει πως μια σειρά από χώρες δεν συμφωνούν με την κατοχή κυπριακού εδάφους από μια δύναμη του ΝΑΤΟ όπως είναι η Τουρκία. Παρ' όλα αυτά η δύναμη και το κύρος του ψηφίσματος εξανεμίζονται εφ' όσον από κυπριακής σκοπίας προβάλλονται οι υποχωρητικές προτάσεις του Μάρτη του 1977 σα λάβαρο γιατί σίγουρα είναι αδύνατο

να κινητοποιηθεί η διεθνής κοινή γνώμη υπέρ του κυπριακού λαού, όταν διάφοροι εκπρόσωποι του είναι διατεθειμένοι να αρχίσουν τα παζάρια με το καθεστώς του Ντεκτας και τον ιμπεριαλισμο. Είναι αδύνατο να αποταθεί κάποιος στα αντιιμπεριαλιστικά αισθήματα της διεθνούς κοινής γνώμης, όταν ταυτόχρονα διακηρύσσει εκ των προτέρων την πρόθεση του να υποχωρήσει απέναντι στα ιμπεριαλιστικά σχέδια.

Είναι λοιπον οξύμωρο το γεγονός ότι ο πρόεδρος της βουλής κ. Α. Μιχαηλίδης διακήρυξε στον ΟΗΕ την προσκόλληση της ελληνοκυπριακής πλευρας στις προτάσεις του Μάρτη του 1977. Και είναι ακόμα παράδοξο πως προχθες ακόμα ο κ. Φάντης Β.Γ. Γρ. του ΑΚΕΛ δήλωνε πως οι κατευθυντήριες γραμμές της συμφωνίας Μακαρίου - Ντεκτας εντάσσονται μέσα στα πλαίσια των αποφάσεων του ΟΗΕ. Γιατι φαίνεται πως δεν είναι καθόλου

καθαρο σε όλους, το πού αποσκοπούν οι προσφυγές του ΟΗΕ. Για μας τουλάχιστο δεν αποσκοπούν στο να καταδειχθεί η υποχωρητικότητα του κυπριακού λαού, γιατί ο κυπριακός λαος δεν είναι διατεθειμένος να απεμπολήσει τα δίκαια του.

Αλλά υπάρχει και το άλλο γενικώτερο θέμα. Αναφέραμε πιο πάνω πως δημιουργείται γύρω από την προσφυγή στον ΟΗΕ μια ατμόσφαιρα αποπροσανατολιστική. Γίνεται μια προσπάθεια να δημιουργηθεί η εντύπωση πως το κυπριακό πρόβλημα θα λυθεί από τον ΟΗΕ. Οτι τουλάχιστο είναι η μόνη ελπίδα που μας απομένει. Ετσι ολόκληρη η προσοχη των μέσων μαζικής επικοινωνίας στρέφεται προς την κατεύθυνση εκείνη.

Παράλληλα ξεχνιούνται όλες οι άλλες πιο ουσιαστικές προϋποθέσεις, που είναι απαραίτητες για τη διεξαγωγή ενός απελευθερωτικού αγώνα. Ξεχνιούνται τα καθημερινά λαϊκά αισθήματα, οι σωστοι προσανατολισμοι της εξωτερικής πολιτικής, το πρόβλημα του φασιστικού κινδύνου και το θέμα του στησίματος της κυπριακής άμυνας. Αντίθετα προβάλλονται οι προτάσεις του Μάρτη του 1977

Αλλά τι γίνεται στο εσωτερικό συνέχεια στην 5η σελίδα.

ΕΝΑΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ ΕΦΥΓΕ

Στις 9 Οχτωβρίου σκοτώθηκε σε τροχαίο δυστύχημα ο σύντροφος Θωμάς Νικολάου από το Γέρι.

Ο σύντροφος Θωμάς εντάχθηκε από μαθητής ακόμα στη Σ.Ν. ΕΔΕΝ και αγωνίστηκε μέσα από τις γραμμές της με συνέπεια, ευθύνη και θάρρος. Σ' αφτον οφείλεται η δημιουργία της Τοπικής Οργάνωσης της Σ.Ν. ΕΔΕΝ στο Γέρι της οποίας είχε εκλεγεί και Γραμματέας.

Ο συν. Θωμάς Νικολάου είχε πρόσφατα απολυθεί από την Εθνική Φρουρα και επέστρεψε στο πόστο του σαν Γραμματέας της Τ.Ο. Γερίου, με σκοπο να δουλέψει για το ανέβασμα και το πλάτεμα της οργάνωσης.

Η Εκτελεστική Γραμματεία της Σ.Ν. ΕΔΕΝ και η «Σοσιαλιστική Έκφραση» συλλυπούνται την οικογένεια και τους συγγενεις του άτυχου αγωνιστή.

ΙΡΑΝ: ΟΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΕΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΩΡΙΜΑΖΟΥΝ

Οι ογκώδεις και βίαιες διαδηλώσεις στην Τεχεράνη της 5ης του Νιόβρη, η παραίτηση της Κυβέρνησης η ανάθεση της κατάπνιξης της λαϊκής εξέγερσης σε Στρατιωτική Χούντα, οι συνεχιζόμενες απεργίες στην βιομηχανία πετρελαίου των κυβερνητικών υπαλλήλων, των δασκάλων, των δημοσιογράφων, των μικροκαταστηματάρχων και η συνεχιζόμενη για ένα χρόνο τώρα βίαιη λαϊκή εξέγερση έχει φέρει την κατάρρευση του φασιστικού -εκμεταλλευτικού καθεστώτος του Σάχη ακόμα πιο κοντά, ενώ οι επαναστατικές συνθήκες ωριμάζουν μέρα με την μέρα.

Τα κοινωνικά αίτια της εξέγερσης

Τα τελευταία χρόνια η Περσική αστική τάξη βγαίνοντας κερδισμένη από την λεγομένη κρίση του πετρελαίου άνοιξε τα περιθώρια για μεγάλη συσσώρευση κεφαλαίου. Το 1975 το ακαθάριστο εγχώριο προϊόν αυξήθηκε κατά 42% σε σύγκριση με το 1972. Τα πολυεθνικά μονοπώλια και οι αμερικάνοι έπρεζαν να πλουτίσουν στην Περσία όπου υπήρχε φτηνό εργατικό δυναμικό και τα συντηχιακά δικαιώματα ήταν καταπιεσμένα.

Μια κάποια οικονομική άνοδος υπήρξε και μπήκαν οι βάσεις για κοινωνικές παροχές, μίνιμουμ μισθο και αγροτική μενταρρύθμιση. Αυτά τα ωφέλη επιβλήθηκαν από λαϊκές πιέσεις και απεργίες ενώ ο Φεουδαρχισμός κατάρρεε.

Η άνθηση αυτή ισχυροποίησε το καθεστώς του Σάχη έκαμε τον ίδιο ένα από τους πιο πλούσιους ανθρώπους στο κόσμο ενώ οι τσέπες των αστών της κλίμακας του γέμισαν λεφτά. Στην Περσία σήμερα τα 10% του πληθυσμού ζοδεύουν τα 40% του εθνικού πλούτου.

Η οικονομική άνοδος και η βιομηχανοποίηση αντι να καλύτερέψει τις συνθήκες διαβίωσης των εργατών και των αγροτών έριξε με τον πληθωρισμό το επίπεδο διαβίωσης του λαού, 1.200.000 αγρότες έχασαν τη γη τους και η κοινωνική αδικία εντάθηκε ακόμη περισσότερο. Οι μισθοί δεν φτάνουν τις ανερχόμενες τιμές ενώ πολλοί εργάτες εργάζονται μέχρι 18 ώρες την εβδομάδα. Σε μια περιοχή της Περσίας τα 2/3 των εργατών στην κατασκευή χαλιών είναι μεταξύ 6 και 10 χρονών!

Η χώρα μαστιζείται από αρρώστιες κι επιδημίες κι ένα τεράστιο ποσοστό του πληθυσμού είναι αγράμματοι - ενώ τα λεφτά από το πετρέλαιο θα μπορούσαν να φέρουν από μια πλούσια βιβλιοθήκη σε κάθε σπίτι.

Αυτά ενώ όλο και περισσότερο οι πηγές του πλούτου επενδύονται σε μέσα καταπίεσης της εργατικής τάξης, της μόνης δύναμης που μπορεί να σπρώξει την Ιρανική κοινω-

νία μπροστά. Ο στρατός αποτελείται από 190.000 άντρες, το ναυτικό και η αεροπορία έχουν άλλες 12.000 και η μυστική αστυνομία ΣΑΒΑΚ, έχει 65.000 πράκτορες και όπλα αξίας εκατομμυρίων λιρών.

Οι κοινωνικές απαιτήσεις των μαζών κι' όχι οι θρησκευτικές κραυγές είναι που τραντάζουν τον Σάχη

Είναι πια ξεκάθαρο πράγμα που τονίσαμε στη Σ.Ε. από την αρχή της εξέγερσης πως το λαϊκό ξέσπασμα δεν έχει να κάνει με θρησκευτικούς λόγους. 'Ακόμα μερίδα του διεθνούς αστικού τύπου άρχισε να παραδέχεται την πραγματική φύση της εξέγερσης. Το Ραδιοφωνικό Ίδρυμα Κύπρου τόνισε σε ένα τελευταίο δελτίο ειδήσεων στην τηλεόραση ότι της εξέγερσης στο Ιράν αγγειείται η εργατική τάξη!

Αυτο έγινε πια ξεκάθαρο με το γεγονός της παράλυσης της Περσίας από πολυήμερες απεργίες σ' όλους τους τομείς και κύρια στη βιομηχανία πετρελαίου. Οι ηρωικοί αυτοί εργάτες αρνιούνταν να επιστρέψουν στις δουλειές τους την ημέρα που γράφονταν το άρθρο -παρα τις απειλές για απόλυση της αδιάσταχτης Στρατιωτικής Χούντας του Σάχη και παρα τις υποσχέσεις για αύξηση μισθών. Οι απαιτήσεις των εργατών δεν μένουν στα συνδικαλιστικά θέματα και προβλήματα. Ζητούν να φύγει ο Σάχης και η εκμεταλλευτική οικομονική ολιγαρχία.

Οι φωτιές στην πρεσβεία της Μεγάλης Βρετανίας της 5ης του Νιόβρη δείχνουν ακόμα ότι ο Περσικός λαός ξέρει τώρα καλά και τους εσωτερικούς και εξωτερικούς εχθρούς του.

Οι επαναστατικές συνθήκες

1. Εκτός από τους εργάτες ο Σάχης άρχισε να χάνει οποιαδήποτε υποστήριξη είχε από τους αγρότες, τους διανοούμενους, τους φοιτητές, τη νεολαία, τους παπάδες και το πιο σπουδαίο απ' όλα τον στρατό.

Τελευταία άρχισαν να φτάνουν πολλές ιστορίες στρατιωτών που παράδωσαν τα όπλα τους σε διαδηλωτές, που σκότωσαν αξιωματικούς τους που τους διάτασσαν να πυροβολήσουν στο ψαχνο, που αρνήθηκαν να πυροβολήσουν που λιποτάχτησαν και εχτελέστηκαν.

2. Η εργατική τάξη δεν είναι πια διατεθειμένη να ανεχτεί την παλιά τάξη πραγμάτων. Είναι έτοιμη να πεθαίνει κάθε μέρα εδώ κι ένα χρόνο με τις δεκάδες τις εκατοντάδες, τις χιλιάδες παρα να υποταχτεί. Τα εκατομμύρια των μη προλεταριακών μαζών στις πόλεις και τις αγροτικές περιοχές είναι με το μέρος των εργατών και ενάντια στο καθεστώς.

3. Η ίδια η αστική τάξη παρπαίζει μεταξύ της πολιτικής των υποχωρήσεων και της καταπίεσης με ανοικτές διαμάχες μεταξύ της μοναρχίας της εκκλησίας, του στρατού και των μεγάλων εταιρειών και η μια κυβέρνηση διαδέχεται την άλλη.

4. Η εργατική τάξη αποτελεί σήμερα πέρα από τα 10% του πληθυσμού είναι νέα και ρωμαλαία τάξη που απέδειξε την μαχητικότητα και την αυτοθυσία της.

Για την λεφτερία και την πρόοδο

Παρα το γεγονός ότι οι συνθήκες στην Περσία σήμερα είναι ώριμες για επαναστατικές αλλαγές είναι φανερό ότι οι περσικές μάζες δεν έχουν βρει ακόμα τις σωστές οργανωτικές δομές που θα τις φέρουν στην εξουσία. Το Ιρανικό Κομμουνιστικό Κόμμα Τούντεχ δεν έχει αλλάξει το πρόγραμμα του από το 1947 για «αστική δημοκρατία» τύπου Μεγάλης Βρετανίας Αμερικής και Σουηδίας και δεν κινείται να ηγείται της εργατικής τάξης για ανατροπή του Σάχη με το πέρασμα στο σοσιαλισμό.

Κι όμως μόνο με το σοσιαλισμό είναι δυνατό να προοδεύσει η Περσία που ακόμα κι όταν οι εθνικές της πηγές έφεραν τον πλούτο στη χώρα και την βιομηχανική ανάπτυξη μεγάλωναν οι κοινωνικές και οικονομικές αντιθέσεις.

Είναι πιθανό να προωθηθεί από τη Δύση που άρχισε ήδη να πανικοβάλλεται για το κλείσιμο της βρύσης του πετρελαίου από τους εργάτες που το βγάζουν -η αλλαγή του Σάχη με τον γιο του ή με κάποιο πιο «φιλελεύθερο» ηγέτη. Αυτή η λύση αν αποτύχει το κύμα βίας που αξεπαύλει η Στρατιωτική Χούντα για να καταπνίξει την εξέγερση μαζί με την προσφορά πολιτικών δικαιωμάτων και οικονομικών ωφελημάτων, θα είναι ένα βραχυπρόθεσμο «κόλπο» για να αποπλιστεί η εργατική τάξη και για να κτυπηθεί σε μια πιο κατάλληλη στιγμή.

Είναι όμως όλο και πιο

φανερό και σιγα - σιγα θα το αναγνωρίσουν οι Περσικές μάζες ότι η ανακούφιση από την ατέλειωτη μιζέρια και αιματόβρεχτη καταπίεση θα ρθει μόνο με την εξαφάνιση

των τσιφλικάδων την εθνικοποίηση των πολυεθνικών εταιρειών και του Περσικού κεφαλαίου και την ανάπτυξη μιας προγραμματισμένης οικονομίας.

Ο Δρ. ΙΧΣΑΝ ΑΛΗ

Πέθανε την Τετάρτη 8-11-1978 ο Δρ. Ιχσαν Αλη Τουρκοκύπριος γιατρός και πολιτικός από την Πάφο.

Ο Δρ. Αλη πέθανε σε μια τραγική στιγμή απομονωμένος από την κοινότητά-του, απογοητευμένος από την πορεία της πολιτικής κατάστασης στην Κύπρο αλλά ακούραστος στη πίστη για τις ιδέες του. Ήταν οραματιστής μιας πραγματικά ελεύθερης, ενωμένης, κυρίαρχης και ανεξάρτητης Κύπρου, όπου όλοι οι κάτοικοι ανεξάρτητα από εθνική καταγωγή και θρησκευτική προέλευση θα δημιουργούσαν από κοινού ένα καλύτερο μέλλον.

Ο Δρ. Ιχσαν Αλη στις πολιτικές του ιδέες ήτο ένας μετριοπαθής, προοδευτικός πολιτικός με Σοσιαλοδημοκρατικές τάσεις. Ωστόσο η πολιτικοίδεολογική-του τοποθέτηση δεν τον εμπόδιζε ποτε ν' αντιμετωπίσει το κυπριακό πρόβλημα από μια σωστή σκοπιά, να δει τον βρώμικο ρόλο του Αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στο τόπο-μας, στην Τουρκία και την Ελλάδα, τον φασιστικό ρόλο της άρχουσας τάξης των τριών αφτών χωρών. Και τέλος να κτυπήσει τον σωβινισμό που αναπτύχθηκε και καλλιεργήθηκε από την αστική τάξη, ανάμεσα στις δυο κοινότητες σε όλη την περίοδο της εξαρτημένης ανεξαρτησίας.

Ετσι δεν δίστασε καθόλου να πάρει θέση, όταν ξέσπασαν οι πρώτες φυλετικές διαταραχές την περίοδο της αντιαποικιακής επανάστασης. Τάχθηκε ενάντια στην σωβινιστική πολιτική και τα διχοτομικά συνθήματα της τότε Τουρκοκυπριακής ηγεσίας, αλλά τοποθετήθηκε και κριτικά απέναντι στα συνθήματα και τους στόχους της ελληνοκυπριακής αστικής τάξης σαν ηγεσίας της αντιαποικιακής επανάστασης.

Αφτη η πολιτική του τοποθέτηση είχε σαν αποτέλεσμα να γίνει από πολύ νωρίς στόχος όχι μόνο των Τουρκοκυπρίων αλλά και των ελληνοκυπρίων σωβινιστών. Παρόλες όμως τις προσπάθειες που έγιναν και από τις δυο πλευρές για φυσική και πολιτική του εξόντωση ο Δρ. Ιχσαν Αλη στάθηκε ανυποχώρητος στις ιδέες-του ως την ημέρα του θανάτου του.

Ο Δρ. Ιχσαν Αλη στάθηκε πάντα ένας πιστός φίλος της Σ.Ν. ΕΔΕΝ και συμπαραστάθηκε όπως μπορούσε στους αγώνες-της. Σ' όλες τις δύσκολες στιγμές που πέρασε η οργάνωση, σ' όλους τους σκληρούς αγώνες που έκαμε από το πραξικόπημα ένα θερμό μήνυμα από τον Ιχσαν Αλη ή ένα τηλεγράφημα ή ένα τηλεφώνημα ήταν πάντα μια προτροπή ένα κάλεσμα για αγώνα μέχρι τη Νίκη.

* Δεν σε ξεχνούμε ποτε καλε μας φίλε και συναγωνιστή. * Η συνέπεια και η πίστη σου στις ιδέες σου θα είναι πάντα για μας ένα φωτεινό παράδειγμα.

ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ
ΚΑΙ
ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ
ΤΗ
ΣΟΣ. ΕΚΦΡΑΣΗ

ΕΚΔΡΑΚΗ

ΤΟ ΨΗΦΙΣΜΑ ΤΟΥ ΟΗΕ

Για άλλη μια φορά η συζήτηση του Κυπριακού στον ΟΗΕ κατάληξε σε ψήφισμα που παρ' όλα τα επι μέρους τρωτα-του σημεία αποτελεί στην ουσία -του επιβεβαίωση των προηγούμενων αποφάσεων της Γενικής Συνέλευσης. Περ' απ' αυτό κάμνει σύσταση στο Συμβούλιο Ασφαλείας να πάρει πραχτικά μέτρα για την εφαρμογή-του. Η Κυπριακή αντιπροσωπεία υπέβαλε αμέσως προσφυγή στο Συμβούλιο Ασφαλείας που ωστόσο δεν αναμένεται να πάρει δραστικές αποφάσεις. Το πρόβλημα όμως δεν τελειώνει εδώ. Δυστυχώς οι Κυπριακές εφημερίδες και το ραδιόφωνο με την υπέρμετρη σημασία που δίνουν στη συζήτηση δημιουργούν αυταπάτες μέσα στο λαο για τις δυνατότητες του διεθνούς οργανισμού. Η προσφυγή στον ΟΗΕ δεν είναι παρα μια μόνο πτυχή του προβλήματος που η χρησιμότητα-της είναι περιορισμένη όσο δεν γίνεται μέσα στα πλαίσια μιας ουσιαστικής πορείας αγώνα. Κι αυτή η πορεία βρίσκεται στη Κύπρο, στη προσέγγιση των Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων εργαζομένων που αποτελούν τη μόνη δύναμη που μπορεί να φέρει σε πέρας τον αγώνα για μια ενιαία Κύπρο χωρίς την ιμπεριαλιστική εκμετάλλευση.

ΣΩΒΙΝΙΣΤΙΚΗ ΥΣΤΕΡΙΑ

Η «Σημερινή» τον τελευταίο καιρο φαίνεται να έχει εγκαταλείψει την «λογική» προσέγγιση και έχει περάσει σε μια φάση σωβινιστικής υστερίας. Την ίδια στιγμή που υποστηρίζει διαλλαχτικότητα και «σύνεση» απέναντι στον Ντεκτάς ξεσκίζει τα ιμάτια-της γι' αυτό που αποκαλεί «αποκοπή από την Ελλάδα», και για τη «διάβρωση του Εθνικού Φρονήματος». Αυτή η αντίφαση ωστόσο δεν είναι παρα επιφανειακή. Η υποχωρητικότητα απέναντι στη δικτατορία του Ντεκτάς και το βρुकολάκισμα της εθνικοφροσύνης είναι συνθήματα που αλληλοσυμπληρώνονται. Η άρχουσα τάξη, ανίκανη να υλοποιήσει ακόμα και τους δικούς-της στόχους, προσανατολίζεται στην παράδοση. Τρομοκρατημένη μπροστα στη δυναμική της αντίθεσης των μαζών σε τέτοια λύση αναζητά ισχυρούς συμμάχους για την αντιμετώπισή του λαου. Τέτοιο σύμμαχο βλέπει την Ελληνική Κυβέρνηση από την οποία ούτε λίγο ούτε πολύ ζητά να αναλάβει την Κηδεμονία της Κύπρου. Όμως μια τέτοια τοποθέτηση οδηγεί κατ' ευθείαν στη διχοτόμηση της Κύπρου με τη μια ή την άλλη μορφή. Κι αυτή είναι η προοπτική της Κυπριακής δεξιάς.

Η ΠΕΡΣΙΑ

Ο αγώνας του Περσικού λαου ενάντια στο Σάχη παίρνει ολοένα και μεγαλύτερες διαστάσεις. Το Ιραν βρίσκεται στα πρόθυρα της επανάστασης με όλες τις επιπτώσεις που μια τέτοια εξέλιξη θάχει στην περιοχή. Η κοινωνική κρίση έχει κορυφωθεί, η εργατική τάξη έχει φτάσει ηρωικά επίπεδα αγωνιστικότητας, τα μεσαία στρώματα έχουν ενεργα κινητοποιηθεί με το μέρος της επανάστασης, η άρχουσα τάξη είναι διχασμένη, ο Σάχης παραπαίει ανάμεσα στη «φιλελευθεροποίηση» και την αποκάλυπτη καταπίεση. Οι ιμπεριαλιστές ανίκανοι να επέμβουν περιορίζονται σε μία γεμάτη αμφιβολίες υποστήριξη στο Σάχη. Οι αντικειμενικές συνθήκες είναι πέρα για πέρα ευνοϊκές για την επανάσταση. Αυτό που δεν φαίνεται ακόμα να υπάρχει είναι ένα μαζικό επαναστατικό κόμμα για να καθοδηγήσει τον αγώνα και να διεκδικήσει με σοβαρότητα την εξουσία, μία επαναστατική ηγεσία που να αποφύγει τις παγίδες της άρχουσας τάξης και των ιμπεριαλιστών που αγωνίζονται απεγνωσμένα να κερδίσουν χρόνο.

ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ: ΔΗΜΟΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

ΟΙ ΜΑΖΕΣ ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΠΟΥΝ ΤΗΝ ΔΕΞΙΑ ΚΑΙ ΑΝΑΖΗΤΟΥΝ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΕΣ ΛΥΣΕΙΣ.

Οι Δημοτικές Εκλογές στην Ελλάδα ήταν μια πολιτική μάχη που πήρε ιδιαίτερη σπουδαιότητα μετά τις βουλευτικές εκλογές του 1977 και μέσα σε συνθήκες ολοένα μεγαλύτερης αριστεροποίησης της Ελληνικής κοινωνίας. Τόσο οι ίδιες οι εκλογές και οι ζυμώσεις που προηγήθηκαν εντάσσονται σ' ένα κλίμα που χαρακτηρίζεται από τη μια μεριά με την αναπτυξη της συνειδητοποίησης και της αγωνιστικότητας της εργατικής τάξης και από την άλλη με την αδυναμία της αστικής τάξης να λύσει τα οικονομικά και κοινωνικά προβλήματα που μαστίζουν τη χώρα.

Μπροστα στη συνεχιζόμενη εγκατάλειψη της Ν. Δημοκρατίας από τους ψηφοφόρους της η κυβέρνηση Καραμανλή χρησιμοποίησε κάθε μέσο για ν' αποφύγει μια συντριπτική και ξεκάθαρη ήττα. Πρώτα έστρεψε τις προσπάθειες-της στο να περιμαζέψει όσα κομμάτια μπορούσε από το εξαφανιζόμενο «κέντρο», με την περίφημη προσπάθεια της «διεύρυνσης». Μετα με πολλή προσοχή απέφυγε πραχτικά μια αντιπαράθεση με τα χουντικά υπολείμματα με τόση μνη κατεβάσει παντου υποψήφιους. Ακόμα την ίδια στιγμή που έρριχνε όλο το μηχανισμό που μπορούσε στον αγώνα για την υποστήριξη των υποψηφίων της, υποκριτικά παρουσίαζε τις εκλογές χωρίς πολιτική σημασία. Ο ίδιος ο Καραμανλής δήλωνε ότι «το κύρος της κυβερνήσεως δεν εξαρτάται εκ των αποτελεσμάτων».

Τα αριστερά κόμματα και ιδιαίτερα το ΠΑΣΟΚ είδαν πολύ σωστα πως η πολιτικοποίηση των εκλογών επιβαλλόταν από την ίδια την κοινωνική πραγματικότητα. Μέσα σε συνθήκες κρίσης κάθε είδους εκλογές παίρνουν διαστάσεις, σκληρής αναμέτρησης ανάμεσα στις αντίπαλες κοινωνικές δυνάμεις, την αστική και την εργατική τάξη με τα συμμαχικά-της κοινωνικά στρώματα.

Το πρόβλημα με τα αριστερά κόμματα είναι η μορφή της πολιτικοποίησης των εκλογών που επεδίωξαν. Υποβιάζοντας την ταξική υπη της αντιπαράθεσης σε ασήμαντα επίπεδα αναζήτησαν τη «Δημοκρατική Συνεργασία» στη βάση της «πλατειας αντιδεξιάς» συσπείρωσης όλων των δυνάμεων της «δημοκρατικής αντιπολίτευσης» που περιλάμβανε και ανεξάρτητους αστους πολιτικούς «φιλελευθέρους» και «δημοκράτες» που υποτίθεται ότι είχαν το κύρος και μπορούσαν να δώσουν «στα σίγουρα» τη μάχη ενάντια στη δεξιά. Έτσι αναγκαστικά μια σειρά από υποχωρήσεις συγκάλυπταν την πραγματικότητα της πόλωσης της Ελληνικής κοινωνίας, αντικαθιστούσαν την χειροπιαστή, υλική βάση της αντιπαράθεσης με την αφηρη-

μένη έννοια της «δημοκρατίας» που στο κάτω-κάτω όλοι σήμερα διεκδικούν σαν δική-τους.

Το αποτέλεσμα αυτής της προσέγγισης είναι πως το αμφίβολο και πρόσκαιρο κέρδος μερικών δεξιών ψηφοφόρων αντισταθμίζεται με τη πτώση του ενθουσιασμού μέσα στις πραγματικές δυνάμεις της αριστερας, που χωρίς την προοπτική μιας πραγματικής αλλαγής αποπροσανατολίζεται και πέφτουν στην αδράνεια. Ακόμα χειρότερα δεν υπάρχει καμμία εγγύηση πως αν τελικά οι υποψήφιοι που υποστηρίζουν η αριστερά κερδίσουν, θα δικαιώσουν τις προσδοκίες των ψηφοφόρων. Δεν είναι λίγες οι φορές που τέτοιοι «τίμιοι» δημοκράτες πέρασαν στη δεξιά δυσφημίζοντας τα αριστερά κόμματα που τους υποστήριξαν.

Οι προσπάθειες της αριστερας για την υλοποίηση της «Δημοκρατικής Συνεργασίας» δεν είχαν ομαλές εξελίξεις. Από την αρχή οι συζητήσεις περιορίστηκαν στην προσπάθεια συμφωνίας για την κατανομή των υποψηφίων χωρίς να δίνεται στα σοβαρά σημασία για το πρόγραμμα της συνεργασίας. Έτσι όταν τελικά οι προσπάθειες κατέρρευσαν η διάσπαση δεν έγινε πάνω σε θέματα αρχών αλλά σε θέματα διαδικασίας. Για την ακρίβεια η διάσπαση δεν ήταν η εγκατάλειψη της συνεργασίας με την αστική τάξη αλλά της συνεργασίας των δυο βασικών κομμάτων της εργατικής τάξης: του ΠΑΣΟΚ και του ΚΚΕ. Τόσο το ΠΑΣΟΚ όσο και το ΚΚΕ προχώρησαν στη δική-τους μορφή «Δημοκρατικής Συνεργασίας» προβάλλοντας σε πολλές περιπτώσεις κεντρικούς ή ακόμα και «τίμιους» δεξιούς υποψηφίους, διατηρώντας στο προσκήνιο τους πολιτικούς ενός χώρου που εξαφανίζεται ραγδαία. Έτσι η ΕΔΗΚ, που κανένας πια δεν πιστεύει πως αντιπροσωπεύει οτιδήποτε μέσα στις μάζες, μπορεί να επιβιώνει χάρη στους αριστερούς ψηφοφόρους.

Η διάσπαση ανάμεσα στο ΠΑΣΟΚ και το ΚΚΕ είχε τελικά σαν αποτέλεσμα να αποδυναμώσει τη μάχη των εκλογών ενάντια στην Ν. Δημοκρατία και τους υποστη-

ριχτες της, να περιορίσει τη σημασία των εκλογών μέσα στο επίπεδο της Τοπικής Αυτοδιοίκησης χωρίς άμεσες πολιτικές προεχτάσεις, να προκαλέσει σύγχυση και απογοήτευση στο εργατικό κίνημα και να απομακρύνει ακόμα περισσότερο τις πιθανότητες για μελλοντική συνεργασία της αριστερας.

Τα ίδια τα αποτελέσματα των εκλογών αντανακλούν αρκετά εύγλωτα το γενικό κλίμα. Το πρώτο αναμφισβήτητο αποτέλεσμα είναι η αισθητή μείωση της επιρροής της δεξιάς. Ιδιαίτερα στα αστικά κέντρα η επικράτηση της αριστερας ήταν σχεδόν ολοκληρωτική. Αλλά και στην ύπαιθρο η κίνηση προς τ' αριστερά είναι σαφής. Η περίπτωση των χουντικών που είναι μια κάποια εκλογική επιτυχία, όπως ο Σκυλίτσας στον Πειραιά για παράδειγμα είναι αποτέλεσμα της άρνησής της κυβέρνησης να αντιπαρατεθεί μαζί-τους και της αντικειμενικής συσπείρωσης ολοκληρής της δεξιάς μπροστα στην απειλή των εργατικών κομμάτων. Τέτοιες επιτυχίες είχαν σε τελευταία ανάλυση ευνοϊκό αποτέλεσμα για την Κυβέρνηση που για άλλη μια φορά προσπάθησε να επισείσει τη δαμόκλεια σπάθη του κινδύνου της ακροδεξιάς, ενώ η καμπάνια της αριστερας εκφυλίστηκε σε αντιχουντισμό χάνοντας έτσι τον κύριο στόχο, την κυβέρνηση.

Μέσα στο χώρο της αριστερας τόσο το ΠΑΣΟΚ όσο και το ΚΚΕ μιλουν για «νίκη». Το γεγονός είναι ότι τα αποτελέσματα στις περισσότερες περιπτώσεις ευνοούν το ΚΚΕ. Το ΠΑΣΟΚ φαίνεται να έχει μειώσει τα ποσοστά-του, σε πολλές περιπτώσεις δραματικά, ενώ το ΚΚΕ, που μετα τη διάσπαση ακολούθησε μια πιο αγωνιστική πορεία, παρουσιάζει σημαντική άνοδο. Το γεγονός αυτό έρχεται να συμπληρώσει τη γενική κίνηση προς τ' αριστερά και να τονίσει πιο έντονα την απαίτηση για αλλαγή που βγαίνει μέσα από την ολοένα αυξανόμενη συνειδητοποίηση των εργαζομένων.

Οι δημοτικές εκλογές του Οχτώβρη ήταν ένας σταθμός στην πάλη της εργατικής τάξης ενάντια στην κυβέρνηση. Γιατι παρ' όλη την πλαδαρότητα του σχήματος της «αντιδεξιάς», έκφρασε έστω και παραμορφωμένα τη συσπείρωση αγανακτισμένων εργαζομένων ενάντια στο σύστημα. Το κίνημα αντλεί πολύτιμη πείρα για τους αγώνες που θ' ακολουθήσουν.

Μ.Α.Π.

Θ.Δ.

Το υπόμνημα ΚΕΒΕ και ΟΕΚ

ΕΠΙΘΕΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΥΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕ ΝΟΥΣ

«Το κέρδος αιμοδότης της Εθνικής Οικονομίας»

Νέα επίθεση εξαπέλυσαν πρόσφατα οι οργανώσεις των κεφαλαιοκρατών ΚΕΒΕ και ΟΕΚ, σε μια προσπάθεια κλιμάκωσης της αντεργατικής προπαγάνδας που αρχίσαν εδώ και λίγο καιρό. Με αφορμή το ρόλο της Επιτροπής Τιμών και τους πληθωριστικούς κινδύνους, προσπαθούν να αντιστρέψουν την πραγματικότητα και να παρουσιαστούν σαν αδικημένοι ή σαν προασπιστές της οικονομικής ευμάρειας του τόπου.

ΠΟΙΟΙ ΟΙ ΛΟΓΟΙ ΓΙΑ ΤΙΣ ΑΥΞΗΣΕΙΣ ΣΤΙΣ ΤΙΜΕΣ.

Οι εργοδότες προβάλλουν τέσσερις λόγους που συντελούν στην αύξηση των τιμών στον τόπο: (α) Ο εισαγόμενος πληθωρισμός, (β) η αύξηση στους μισθούς (γ) η ροπή του πληθυσμού προς κατανάλωση (δ) οι γεωργικές εξαγωγές που δημιουργούν ελλείψεις στη ντόπια αγορά.

Ας πάρουμε τους προβαλλόμενους λόγους ένα-ένα: Ο πρώτος πιθανόν να είναι ορθός. Πρέπει όμως να παρατηρηθεί πως οι τιμές των εισαγομένων προϊόντων διογκώνονται από τους εισαγωγείς που σε πολλές περιπτώσεις βρίσκονται σε μονοπωλιακή ή ολιγοπωλιακή θέση εκμετάλλευσης της αγοράς. Η προβολή του εισαγομένου πληθωρισμού σαν του κυρίαρχου παράγοντα οφείλεται στην προσπάθεια των εργοδοτών να δείξουν πως ο πληθωρισμός δεν εξαρτάται από τους επιχειρηματίες ούτε από την κυβέρνηση και συνεπώς τα πράγματα πρέπει να μένουν όπως είναι τώρα: δηλ. ανεξέλεκτα. Επιπρόσθετα πρέπει να αναφερθεί πως ο ρυθμός του διεθνούς πληθωρισμού άρχισε κατά το 1977 να παρουσιάζει κάμψη, σε μια περίοδο που ο πληθωρισμός στην Κύπρο άρχισε να παρουσιάζει άνοδο.

Ο δεύτερος λόγος που δίνεται, η αύξηση δηλαδή στους μισθούς, ισοδυναμεί με τη λαϊκή έκφραση «φωνάζει ο κλέφτης». Ενώ μετά τον πόλεμο η εργατική τάξη υπέστη μια σειρά από ανήκουστες θυσίες, αφού δέχτηκε μείωση στα μεροκάματα και άλλα κεκτημένα δικαιώματά της, εκείνοι που σε σύντομο χρονικό διάστημα υπερπλούτισαν απ' αυτή την κατάσταση, φωνάζουν τώρα ενάντια στα θύματα-τους. Αλλά και οι επίσημοι αριθμοί διαψεύδουν τους εργοδότες. Στην περίοδο 1973—1977 η

παραγωγικότητα αυξήθηκε πολύ περισσότερο από τους μισθούς. Δηλαδή τα ποσοστά κέρδους αυξήθηκαν κατά πολύ.

Οι εργοδότες θέλουν τώρα να διατηρήσουν αυτά τα ποσοστά και δεν αναγνωρίζουν τις μειώσεις στους μισθούς που έγιναν το 1974. Παράλληλα η κυβέρνηση συγκαλύπτει την πραγματικότητα αρνούμενη την ύπαρξη στοιχείων όσον αφορά την κατανομή του εθνικού εισοδήματος.

Ο τρίτος λόγος που δίνουν οι εργοδότες είναι η μεγάλη ζήτηση που προέρχεται από τη ψηλή κατανάλωση. Είναι όμως παράδοξο να αναμένεται από τα χαμηλά εισοδήματα να αποταμιεύουν μέσα σε πληθωριστικές συνθήκες τη στιγμή μάλιστα που τα επιτόκια πάνω στις καταθέσεις είναι κάτω από τα επίπεδα του πληθωρισμού. Γιατί δεν αποταμιεύουν εκείνοι που πραγματοποιούν τα κέρδη; Η απάντηση είναι απλή. Επιδίδονται στην πολυτελή κατανάλωση ή διοχετεύουν τα κέρδη τους με διάφορους τρόπους στο εξωτερικό.

Ο τέταρτος λόγος που παραθέτουν οι εργοδότες, οι γεωργικές εξαγωγές, δεν ευσταθεί καθόλου, μια που διανύουμε μια περίοδο όπου οι κυπριακές γεωργικές εξαγωγές αντιμετωπίζουν προβλήματα στο εξωτερικό (περιορισμοί ΕΟΚ).

Αποτελέσματα του πληθωρισμού

«Ο πληθωρισμός πλήττει αδιακρίτως όλα τα στρώματα του πληθυσμού διότι κάθε πολίτης (εργάτης, αγρότης ή βιομήχανος) είναι ταυτοχρόνως πωλητής και αγοραστής προϊόντων και υπηρεσιών». Ο ισχυρισμός τούτος είναι στην καλύτερη περίπτωση ανόητος και στην χειρότερη αποτελεί απάτη. Γιατί τελικά πούος επωφελείται; Ο επιχειρηματίας είναι σε θέση

να ανεβάζει τις τιμές των προϊόντων ειδικά μάλιστα όταν βρίσκεται σε μονοπωλιακή ή ολιγοπωλιακή θέση—ενώ ο εργάτης είναι υποχρεωμένος να ζει με το σταθερό μισθο, που αναπροσαρμόζεται πάντα ύστερα από τις αυξήσεις στις τιμές. (Ας αναφερθεί ότι η σύνδεση των μισθών με τις ανόδους στις τιμές παρουσιάζει στην περίπτωση της Κύπρου καθυστέρηση έξι μηνών).

ΤΙ ΕΠΙΖΗΤΟΥΝ ΟΙ ΕΡΓΟΔΟΤΕΣ

Στην ουσία επιζητούν τον έλεγχο των μισθών και τον μη έλεγχο στις τιμές. Για τούτο αναφέρονται στην κοινή Δήλωση του 1974, ενώ απαιτούν να παραμείνει η Επιτροπή Τιμών σαν συμ-

βουλευτικό σώμα.

Αλλά δεν δεσμεύονται ούτε μ' αυτό. Γνωρίζουν πως είναι πιθανό να χρειαστούν μια πολιτική τιμών—και εισοδημάτων για να περιορίσουν νομοθετικά τους μισθούς. Έτσι συνεχίζουν για να πουν πως αν θα αποχτήσει η Επιτροπή Τιμών δύναμη με νομοθετικά διατάγματα, η λειτουργία της πρέπει να είναι τέτοια που να εξασφαλίζει «την πραγματοποίηση επαρκούς κέρδους δοθέντος του ρόλου αυτού ως αιμοδότη της Εθνικής Οικονομίας». Και προχωρούν σε μια σειρά από εισηγήσεις που σκοπον έχουν να επιτρέψουν την ευχερή πραγματοποίηση υπερκερδών: να εξαιρούνται τα κέρδη από τις εξαγωγές, να εξασφαλίζεται «ικανοποιητική απόδοση

επι του συνόλου του χρησιμοποιούμενου κεφαλαίου» (πως υπολογίζεται όμως το χρησιμοποιούμενο κεφάλαιο;) να γίνονται παραχωρήσεις για μελλοντική χρηματοδότηση εξοπλισμού κ.ά.

Τελικά, αναφέρουν πως δεν θα δεχθούν αλλοίωση του συστήματος της ελεύθερης οικονομίας.

Όλα τούτα αποτελούν μια νέα επίθεση ενάντια στους εργαζόμενους σε μια περίοδο οικονομικής αστάθειας, που η κυβέρνηση μιλά για επικείμενα μέτρα λιποψίας. Τέτοιου είδους θέσεις πρέπει να ξεσκεπάζονται συνεχώς και να καταπολεμούνται. Περνούμε μια περίοδο που η εργατική τάξη πρέπει να βρίσκεται σε ετοιμότητα για την προάσπιση των δικαιωμάτων της.

ΑΠΟΛΥΟΝΤΑΙ 40 ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ ΤΟΥ ΚΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟΥ

απαραδεχτή συμπεριφορά

Την περασμένη βδομάδα δημοσιεύτηκε στον καθημερινό τύπο πως με απόφαση της κυβέρνησης απολύονται 40 υπάλληλοι του Κτηματολογίου με πρόσχημα ότι «έλειψε το κονδύλι».

Οι υπάλληλοι αυτοί, που στην πλειοψηφία πρόκειται για γυναίκες πήραν πρόσφατα επιστολή όπου τους κοινοποιήται η απόφαση αυτή της κυβέρνησης και ειδοποιούνται πως ο τερματισμός των υπηρεσιών τους κατα διαστήματα θα αρχίσει εντός των ημερών.

Η Κυβέρνηση δεν ανταποκρίνεται δηλαδή ούτε στην ανάλογη προειδοποίηση που συχνά δίνουν οι ιδιώτες. Οι υπάλληλοι αυτοί όπως πληροφορούμαστε εργοδοτούνται επί προσωρινής βάσης, και προσλήφθηκαν οι πιο πολλές τον Σεπτέμβριο του 77 για συγκεκριμένη εργασία. Αναφέρεται πως μια από τις απολυόμενες έχει συνεχή υπηρεσία σχεδόν δύο χρόνων. Εκπρόσωποι των απολυομένων ανέφεραν πως τους εδηλώθη ότι οι υπηρεσίες τους είναι χρήσιμες και οι ίδιες απαραίτητες στην εργασία αλλά απολύονται γιατί «έλειψε το κονδύλι». Βέβαια εδώ, αν όχι άλλα ερωτήματα, ο καθένας πολύ απλά μπορεί να διερωτηθεί που πάνε ολόκληρα—άλλα κονδύλια και δαπάνες έτσι που η λεπτομέρεια απασχόλησης 40 ημερομισθίων να μη μπορεί να ικανοποιηθεί. Η κυβέρνηση και οι βουλευτές της—κι αυτοί αγγίζει πιο πολύ την ουσία—θα μπορούσαν αν ήθελαν να παραχωρούν λιγώτερα στο ιδιωτικό κεφάλαιο με τα υπερκέρδη του ή έστω να το φορολογούν ανάλογα έτσι που να αρκούν τα κονδύλια για την εργοδότηση των ιδίων των υπαλλήλων της που άλλωστε παραδέχεται κιόλας ότι είναι χρήσιμοι.

Δημοσιεύτηκε επίσης, πως η δικαιολογία που δίνει η Κυβέρνηση δεν θεωρείται ικανοποιητική γιατί υπάρχει η υποψία πως η Κυβέρνηση προβαίνει στη μαζική αυτή απόλυση για να αποφύγει ενδεχόμενη υποχρέωση της να μονιμοποιήσει τις γυναίκες αυτές. Αν η εκτίμηση αυτή είναι σωστή, αποδεικνύεται ξανά ο τρόπος με τον οποίο σκέφτεται η κυβέρνηση, που δεν απέχει αλλά είναι ο ίδιος με τον τρόπο που σκέφτεται ο κάθε κεφαλαιοκράτης εργοδότης: η μόνη φροντίδα αφορά τα συμφέροντα του χωρίς καμμία έγνοια για τον εργαζόμενο.

Για το πρόβλημα τους οι απολυόμενες συνάντησαν βουλευτές των διαφόρων κομμάτων οι οποίοι θα διευθετούσαν συνάντηση με τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας με σκοπό την αποφυγή των απολύσεων. Το διάβημα αυτό χωρίς να είναι άσκοπο, αντίθετα μπορεί να λύσει το πρόβλημα των 40 υπαλλήλων, εν τούτοις δεν πρέπει να μείνει μόνο του γιατί τότε αποτελεί λανθασμένη συνδικαλιστική πολιτική.

Οι καλύτερες προϋποθέσεις για πίεση και θετική αντίκρουση επιτυγχάνονται στον ανάλογο βαθμό που ένα πρόβλημα προβάλλεται μεγαλώνει, διεκδικείται και κερδίζει συμπαράσταση. Και αυτά είναι στο χέρι των ιδίων των εργαζομένων.

Γιὰ τὸ συγκεκριμένο θέμα μάθαμε πως τὸ κονδύλι τέλειωσε μαζί με τὴν διεκπαίρεση τῆς εργασίας για τὴν ὁποία προσλή-

φθηκαν για αυτό και η κυβέρνηση αποφάσισε την απόλυση χωρίς να νοιώθει καμμία υποχρέωση γιατί οι υπάλληλοι αυτοί ήταν από την αρχή ενήμεροι πως προσλαμβάνονταν για συγκεκριμένη δουλειά που θα τελείωνε.

Αυτό όμως δεν δίνει με κανένα τρόπο κάλυψη στην κυβέρνηση γιατί με βάση τα όσα διατείνεται ότι υποστηρίζει, έπρεπε με κάθε τρόπο να φροντίσει την συνέχιση της εργοδότησης. Και μπορούσε να το κάνει αυτό η κυβέρνηση η οποία ξέρουμε πως το ίδιο το Κτηματολόγιο προσπάθησε να αποφύγει τις απολύσεις και υπέδειξε στην κυβέρνηση πως αν θέλει να κρατήσει τις υπαλλήλους μπορεί να τις απασχολήσει με άλλη δουλειά που υπάρχει στο Τμήμα. Η κυβέρνηση όμως δεν ανταποκρίθηκε θετικά.

Όσον αφορά τη κυβέρνηση οι ίδιοι οι εργοδοτούμενοι της έχουν την καλύτερη πείρα. Η γενική συμπεριφορά της είναι το ίδιο απαραδεχτή όπως με τη στάση της στο συγκεκριμένο θέμα της απόλυσης. Γι' αυτό, το κράτος και η κυβέρνηση ας μη προσπαθούν κι ας πάψουν να θέλουν να εμφανίζονται σαν οι ισορροπητές και διαιτητές μεταξύ εργαζομένων και εργοδοτών γιατί η ίδια η συμπεριφορά τους σαν εργοδότες των δημοσίων υπαλλήλων όπως και η πολιτική συμπαράστασης προς το ιδιωτικό κεφάλαιο δείχνει καθαρά που κατατάσσονται και πιο ρόλο από τη φύση τους μπορούν να παίξουν.

Α. Λάμπρου